

Cservik Andrea

MADISON

Köszönetnyilvánítás

A könyv írása során nem egyszer kis híján megfutamodtam. Talán most már elárulhatom, ez a könyv életem eddigi legnehezebb alkotása és nem azért, mert nem jött az ihlet és még csak azért sem, mert esetleg kedvetlenül nyomtam volna le a billentyűket miközben a történeten dolgoztam. Nem. Az ok az volt, hogy túlságosan is beleképzeltem magam a cselekménybe, az eseményekbe, s ez olykor igencsak megviselt. Apró sóhajokkal öleltem minden karaktert, a szereplők zongoráztak a lelkemen valami bús dallamot, én pedig hosszú órákon, napokon, heteken, hónapokon át, sokszor fájdalmasan és vadul ütöttem le a billentyűzeten a betűket újra és újra, míg a Nap be nem hunyta sápadt szemeit. Sokszor a fájdalom úgy borított be, mint a kiömlő vörösbor a hófehér damaszt abroszt, belém ivódott, nyomot hagyott bennem éjszakára és az elkövetkezendő holnapokra. Egy elgurult gombnyi erőt kerestem csupán, hogy folytatni tudjam, s hogy picit, csak egy icipicit el tudjam vonatkoztatni önmagam a történettől. A valóságot a fikciótól. Gyakorlatilag, amíg el nem készült az első betűjétől az utolsóig, benne éltem. Átélttem minden örömet, nevetést, boldogságot, de ugyanakkor a kint, a fájdalmat, a megaláztatást, a magányt és a szenvedést is. Volt, hogy azt hittem belehalok, s éjszakákon át vergődtem, mint az álmatlan ember, még akkor is, amikor már minden elcsendesedett és a szobában már mindenki aludt.

De aztán megráztam magam, mint a nedves bundájú kiskutya és rájöttem, hogy az írás felelősség. Egyik legnagyobb felelősség a világon, hiszen ha nyomot hagy, ha megmarad az emlékezetekben, ha hatást gyakorol az olvasóra ugyanúgy mint rám, akkor már megérte, akkor örökké élni fog. A küzdelem pedig, még ha nehéz is volt, édessé vált, amikor kaptam a biztató jeleket, hogy jó úton haladok. S innentől még ha meg is rémültem egy-egy

fejezetnél, képes voltam tovább lépni és egyre erősebb lett bennem a szenvedély eme történet iránt.

És most az mondhatom: Megcsináltam!

Megcsináltam. Ám egy könyv megjelenése, nem csak a szerző érdeme. Még akkor sem, ha a címlapon az ő neve szerepel.

Ez már a harmadik megjelenő könyvem, de a köszönetnyilvánítás mindig is a kedvencem volt és őszintén, hálás szívvel írom minden sorát.

Így hát, most sem hagyom ki, hogy nyilvánosan köszönjem meg a segítséget mindazoknak, akik nélkül nem lettem volna azzá, aki vagyok. Általános iskolás koromtól kezdve sok kiváló ember irányított és segített nyelvi és nyelvészeti ismereteim megszerzésében, lehetetlen lenne mindenkit felsorolni, annak ellenére, hogy az én emlékezetemben mind élénken élnek.

Szeretnék mindenkinek köszönetet mondani, aki elolvasta az első két könyvemet, és csak remélni merem, hogy ez alkalommal sem fogok csalóást okozni.

Köszönetet kell mondanom a Kiadómnak, akik folyamatosan segítettek mindenben, amire csak szükségem volt, időt és fáradságot nem kímélve munkálkodtak azon, hogy a könyv elnyerje végső formáját. Köszönöm, hogy teljes vállszélességgel mellettem állnak a továbbiakban is és bátorítanak a folytatásra.

Köszönettel tartozom azoknak, akik szerettek volna visszahúzni, hiszen „csakazértis” igyekeztem, hogy sokkal jobb legyen a könyv, mint azt én valaha gondoltam.

De mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a férjemnek, Adriánnak, aki évek óta ösztönzi írói pályafutásomat és egy egész fejezetet érdemelt, de igyekszem rövidre fogni.

Köszönöm neki, hogy olyan megértően és önfeláldozóan támogat, s hogy beletörődött a hétvégeken elvesztegetett időbe, amelyet együtt töltöttünk volna, miközben én a könyvön dolgoztam.

Köszönöm, hogy elviselte a hóbortjaimat, a hülyeségeimet, azt, hogy nem tett szemrehányást, ha bokáig gázoltunk már a rendetlenségben vagy fagyasztott kaja volt a menü heti kétszer.

Köszönöm azt is, hogy annyit fáradt az érdekemben és még a házimunka egy részét is átvette volna zokszó nélkül.

Köszönöm a védőhálót, mit körém fon, s ha az évek múlnak is, az odafigyelés egymás iránt csak sokszorozódik, a szeretetünk, a szerelemünk pedig hatványozódik.

Köszönöm, hogy türelmesen viseli, amint újabb és újabb nagyratörő tervvel rukkolok elő és támogat mindenben feltétel nélküli szeretettel!

Szívből köszönöm!

Cservik Andrea

Nulladik Fejezet

„Mikor úgy igazán összetörsz, piszok egy meló lesz újra talpra állnod. Évekbe telhet, míg kikecmeregsz az önsajnálataból, az önvádakból, önmagad büntetéséből, a „biztosan megérdemlem” típusú gondolataid leküzdéséből, a „mindennek oka van” kezdetű mondatokból, és a szíved legmélyét ért támadás utáni pokolból. De menni fog – ne félj! Napról-napra építed majd ujjá magad. Ösztönösen, észrevétlenül gyógyítod majd a saját sebeid. Újra lesz bátorságod hinni a szép szavaknak, szerelembe esni egy mosolyba, kinyitni önmagad a világnak megint. Bátor leszel újra, sőt bátrabb, mint azelőtt valaha! Egy nap megbocsájtasz majd saját magadnak is, s megengeded, hogy végre boldog legyél megint! Lesz majd idő, mikor nem gyűlölöd már azokat sem, akik ártottak neked, és elfogadod majd, hogy a világ így működik. Hogy az emberek közt van jó és rossz, s te ezen nem tudsz változtatni! A gonosz néha nem nyeri el a büntetését, s a jó látványos jutalom nélkül marad. Egy nap arra eszmélsz majd, hogy nem vagy már a világ legmagányosabb lelke. Lesz majd egy pillanat, az a bizonyos győztes pillanat, mikor körbenézel, és meglátod, hogy mennyien szeretnek, s hogy mennyire nem vagy már egyedül. Akkor felnevensz, szívből, őszintén, a keserű tuskék mind egyszerre hullnak majd ki belőled, a hegeid elsimulnak, és nem marad más csak a szeretet.”

Olyan mintha megállt volna az idő. Rám törnek a régi emlékek, egyik pillanatról a másikra teljesen magukkal ragadnak.

Ilyenkor azt érzem, hogy valaha egy óriási hegy tetején éltem nyugodt életkörülmények között boldogságban, csak aztán hirtelen rámrontott a valóság, hogy jól belém rúgjon, hogy üssön-verjen és nevetve végignézze, ahogy lebuckázok a földre, ahonnan lehet, hogy soha többé nem leszek képes felállni. Szóval nem volt kellemes, na.